

עמ"ת 55748/02/15 - זоро אגורונוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 15-02-55748 אגורונוב (עוצר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת תמר נאות פר'
העוור זоро אגורונוב (עוצר)
נגד
מדינת ישראל המשיבה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלים בחיפה (כב' השופטת אספrenceza אלון), במ"ת 344-02-15 מיום 2.2.2015 אשר במסגרתה הורה בית המשפט קמא על שחרורו של העורר בתנאים מגבלים, כולל מעצר בית מלא.

רקע כללי ותמצית טענות הצדדים בערר -

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המיחס לו שלוש עבירות של גנבה בשלושה מועדים שונים.
2. האירוע אשר מוזכר באישום הראשון התרחש על פי טענת המשיבה ביום 11.1.2015. על פי האמור בכתב האישום - באותו פנה העורר למחלונת הראשונה, אשר נסעה ברכבה וגעצירה בצומת, ופנה אליה באומרו שדلت רכבה פתוחה. בהמשך, נכנס העורר לרכבה של המחלונת הראשונה, באמצעותה שהוא זוקק ל"טרמפ". לאחר נסיעה קצרה ירד מהרכב ונטל עמו את ארנקה, בכוננה לגנבו אותה. בהמשך, עשה שימוש בCARTEIS האשראי של המחלונת הראשונה, באמצעות פתק ובו המספר הסודי, ומשך לעצמו 4,000 ₪.
3. האירוע השני הנטען, הינו מיום 26.12.2014. על פי האמור בכתב האישום, באותו מועד פנה העורר למחלונת השנייה, אשר אף היא הייתה ברכבה ועמדה בצומת, תוך ציון שדلت הרכב פתוחה. אף באותו אירוע - ביקש העורר מהמחלונת השנייה "טרמפ" והוא נעתה. העורר גנב את ארנקה (כולל 2 CARTEIS אשראי, 400 יורו ופאנד ורישון נהיגה) ועזב את הרכב. בהמשך, התקשר העורר למחלונת השנייה, בניסיון לקבל ממנה את המספר הסודי של CARTEIS האשראי, תוך שהוא מתחזה לנציג של סופרפארם, המבקש לבטל עסקה ולצורך כך זוקק למספר הסודי.
4. האירוע המוזכר באישום השלישי שבכת האישום דומה עד מאד, והתרחש כנטען ביום 1.5.2014.שוב, סיפר העורר למחלונת השלישית שדلت רכבה פתוחה, ביקש "טרמפ", גנב את הארנק מהרכב (כולל מזומנים, CARTEIS אשראי, פנקס המחאות, רישיון נהיגה ותעודת זהות), ולאחר מכן התקשר בניסיון לקבל בתחבולה את מספר CARTEIS האשראי, תוך שהוא מציג עצמו כנציג של חנות המבקש לבטל עסקה.
5. עקב האמור - כפי שצוין לעיל - מייחסות לעורר שלוש עבירות של גנבה.
6. בד בבד עם הגשת כתב האישום - הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.

- .7. במהלך הדיון ביום 2.2.2015 טענו הצדדים באשר לתשתית ראייתית, באשר לשאלת קיומה של עילת מעצר ובאשר לאפשרות להסתפק בחלופת המעצר שהציג הסניגור (מעצר בית בפיקוח אביו של העורר ובת זוגתו - עמוד 4 שורה 19 לפרטוקול). לאחר שימוש הטיעונים ושמיית שני המפקחים שהוצעו, כבוד השופטת קבעה כי קיימת תשתית ראייתית, אם כי יש לגבייה ספקות מסוימים, וכי קמה עילת מעצר מסווג מסוכנות - אם כי גם לגבייה לא ניתן לומר שהוא מובהק. עם זאת, מצאה כבוד השופטת שני המפקחים שהוצעו מעוררים קושי וכי יש להזכיר תסוקיר בעניינו של העורר - על מנת לבחון את האפשרות לשחררו למעצר בפיקוח אוטם שני מפקחים. טרם השלמת הכתבת ההחלטה על ידי השופטת קמא, ביקש הסניגור לבחון שני מפקחים נוספים, והשופטת הנכבדה נעתרה לבקשה חולפית זו. נחקרו שתי מפקחות נוספות - אשר הציעו לפפקח על העורר בתנאי מעצר בבית מלא. לאחר חקירתן, קבעה כבוד השופטת כי הן ראויות לשמש כמפקחות - ביטלה את ההחלטה בדבר הצורך בהכנות תסוקיר והורתה על שחררו של העורר למעצר בבית מלא, בפיקוח שתי המפקחות (והפקדות כספיות).
- .8. בהודעה הערר ובמהלך הדיון, טען העורר כי לא קיימות ראיות לכואורה ולהילופין כי משקלן מינורי, כי לא קמה עילת מעצר לאור העובדה שעסוקין בעבירות רכוש בודדות ולא מתוחכמאות, וכי מן הראי לשחררו ללא כל תנאי.
- .9. המשיבה מבקשת לדוחות את העරר.

דין והכרעה -

.10. לאחר ששלמתי את טענות הצדדים - מצאתי כי דין הערר להידחות.

התשתית ראייתית -

- .11. אין ספק כי קיימים כמה נתונים אשר יחייבו בירור עמוק במסגרת התקן העיקרי, אליהם מפנה הסניגור אצבע "מאשימה", אך כפי שהגדיר זאת בא כוחה של המשיבה במסגרת הדיון - הסניגור "בחר להתמקד בינה שאין ולא בינה שיש".
- .12. ומה יש? המתלוננת באישום הראשון זיהתה את העורר **זיהוי של 100%**. מתלוננת זו הסכימה לעריכת עימות עם העורר במסגרת הטיחה בו את תלונתה. בנוסף קיימים סרטונים מהקספומט ממנו נמסכו כספים באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת באישום הראשון. לגבי האישום השני **זיהוי מלא על ידי המתלוננת במסדר זיהוי**, וכן המתלוננת קיבלה שיחה ממऋיר טוקמן לאחר האירוע הנדון, בניסיון לגרום לה למסור את מספר הקוד הסודי של כרטיס האשראי שלה אשר נגנבה באירוע. לגבי האישום השלישי, המתלוננת זיהתה את העורר במסדר דפדף, ואף זיהתה את קולו בשיחה שנערכה עימה על מנת להשיג את הקוד הסודי של כרטיס האשראי שלה אשר נגנבה. בנוסף, יש משקל **"לי" שיטה** - שיטת הפעולה זהה בכל אחד מהאישומים מהוות כשלעצמה אלמנט מחזק לראיות הקיימות בתיק.

- .13. מנגד - מה אין? או יותר נכון - מהם הקשיים ראייתיים? קושי ראייתי נתען אחד נוגע לאופן עריכת מסדרי הזיהוי - כאשר נתען לגבי האישום השלישי כי הזיהוי במסדר דפדף געשה ללא נוכחות סניגור, והוא חסר משקל. כן נתען כי המתלוננת כלל לא הייתה בטוחה בזיהוי של העורר. לגבי האישום השני נתען כי המתלוננת לא ידעה לתאר את האדם אלא רק את בגדיו, ולגבי האישום הראשון נתען כי סמן העכבר של המחשב היה מוצב על המשיב, ויש בכך קושי לעניין תקיפות הזיהוי.

- .14. קושי נוסף נוגע לטענה של מחדרים חוקריים, ובעיקר העדר בדיקות **מז"פ** של הרכבים המדוברים, והעדר עמוד 2

חקירה לגבי אדם אחר שזואה על ידי המתלונות במספר מקרים דומים אשר לא הוגש בಗינם כתוב אישום. לגבי מחדלי החקירה הנטענים - כידוע הלכה היא כי מקום של טענות בדבר מחדלי חקירה ונפקותם להתברר בתיק העיקרי, שاذ ניתן היה לבחון אם אכן עסקין במחדלים, מהו המידע שניית היה לקבל לו היו מתבצעות אותן פעולות חקירה ש"חסרות", ומה היה עשוי להיות משקלו של המידע (בש"פ 4972/14 **עובד אל חמץ גבראה נ' מדינת ישראל**, פסקה י' (22.7.2014); ובש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' אלון חמוץ גבראה נ' מדינת ישראל** (4.6.2013); בש"פ 3732/13 **אסדי נ' מדינת ישראל** (22.05.2014); בש"פ 6158/12 **מוסא נ' מדינת ישראל י' מדינת ישראל** (23.8.2012)).

15. מכאן, שি�ננו סימני שאלה אשר יהיה נדרש לתת עליהם את הדעת במסגרת התיק העיקרי, אך אין לסתות ממשקנת השופטת קמא לפיה יש ראיות ברף הנדרש בשלב זה ולא ניתן לומר שאין כלל תשתיית ראויית אשר מגלהת פוטנציאלית להרשעה.

16. לפיכך, קיימות ראיות לכואורה - למרות הקשיים המופיעים מעלה, אין צורך לשוב ולהזכיר כי אין עסקין בהוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר. לא לモותר להזכיר בשלב זה כי ההלכה היא שאם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא צזה, שההרשעה או הזכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בעדים, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה(בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2), 133 (1996) (15.4.1996); בש"פ 372/14 **נוי נ' מדינת ישראל** (27.1.2014)). עסקין בשאלת אם קיימות ראיות, אשר לאחר שתבעורנה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, עשויות להתגבעש לכדי בסיס להרשעה - והתשובה לשאלת חיוביות ב מקרה זה (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4.3.2014); בש"פ 1332/14 **גטן נ' מדינת ישראל** (2.3.2014); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10.2.2014)).

עלית המעצר -

17. עסקין בשלוש עבירות רכוש בטוח של תשעה חודשים. העבירות הנטענות לא בוצעו בסיווג של אחרים ואלו כל אחת מהן אינה מתוחכמת במיוחד (אם כי הנטיון לקבל במרמה את מספר כרטיס האשראי מלמדת על תחכום מסוים). עם זאת, בדיון נקבע כי קיימת מסוכנות.

18. ראשית, יש לראות כי לחובת העורר עבר פלילי הכלול הרשעה באירועים והפרעה לשוטר במלוי תפקידו בשנת 2014 לגבי עבירה משנת 2009; הרשעה בעבירות אחזקת אגרוף משנת 2006 לגבי אירוע משנת 2005; הרשעה בגיןה משנת 2003; הרשעה בעבירת החזקת מכשירה פריצה ובריחה ממעצר משנת 2002; הרשעות בכמה עבירות של גנבות, הונאה תקיפה ואיומים אשר אוחדו ייחודי והתבררו בתיק אחד משנת 1999, ותיק נוסף אשר בו אוחדו כמה איושיםים לגבי גנבות, איומים, תקיפה סתם ועוד בשנת 1999.

19. שנית, רצף המעשים הלאורו הנווכחי, מלמד על מסוכנות.

20. לכן, במצב דברים זה, יש לומר שקרה עילה מסווג מסוכנות לשולם הציבור ולרכשו, הגם שלא ברמה הגבוהה ביותר. אפנה בהקשר זה למקרים הבאים אשר בהם נקבע, כי בנסיבות בהן מדובר במיען שלחוותם עבר פלילי מכבד ואינדיקטציות לגבי סיכון גבוהה להישנות העבירה - כמו עילת מעצר אף כאשר עסקין בעבירות רכוש בודדת לא מתוחכמת: בש"פ 45/10 **מסראוה נ' מ"י** (8.1.2010) אשר עניינו התפרצות לרכב גניבת רכב; בש"פ 2911/08 **שוקרון נ' מ"י** (10.4.2008); בש"פ 11/1221 **קוזלי נ' מ"י** (27.2.2011); ובש"פ 5043/13 **גיאן נ' מ"י** (27.4.2013)).

21. אשר על כן, לא ניתן לקבל את עמדת העורר לפיה לא קיימת עילת מעוצר.

חולופת המעוצר -

22. למרות כל האמור לעלה, לא הורה בית המשפט כמו הנכבד על מעוצר עד תום ההליכים - ומזה כי ניתן לאין את המסוכנות בחולופת מעוצר. יתרה מכך. למעשה, בית המשפט קמא נערר ד לבקשת העורר לשחררו למעוצר בית - וראו כי זו הייתה הבקשה במהלך הדיון, ולאחר ששני מפקחים לא נמצאו כראויים - על מנת שלא להמתין עד הכנת תסקير - נבחנו עוד שתי מפקחות, כאשר הבקשה הייתה שחרור למעוצר בבית. מכאן, שיש קושי מסוים לדון כיצד בערר לגבי השימוש של העורר במעוצר בית - כאשר זו הייתה בקשתו בדיון.

23. יתרה מכך, מתרברר מעיון בתיק שהושאר לעיוני כי ביום 15.2.2015, פחות משבועיים לאחר ההחלטה נשוא העරר - הגיע העורר בקשה לעיון חוזר וביקש שיתאפשר לו לצאת לעבודה בכל יום בין השעות 08:00 עד 19:00 בפיקוח בת זוגו - אשר הוצאה כמפקחת בדיון ביום 2.2.2015 **ולא** אושרה. בהחלטת בית המשפט קמא מיום 16.2.2015 נקבע כי לא התגבשו התנאים להגשת בקשה לעיון חוזר וממילא לא ניתן לבקש לצאת לעבודה בפיקוח מי שנמצא כלא רואייה שבועיים קודם לכך.

24. אשר על כן, דין העරר להידחות.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 ממרץ 2015, בהעדך
הצדדים.